

Daniels Bog – Nummer treoghalvfjerds

Afsløring af de historiske paralleller: Jeroboams bedrag og adventbevægelsens trosprøve

Jeff Pippenger

2024-02-06

Det nordlige og det sydlige rige blev spredt under Guds harme i to tusind fem hundrede og tyve år som opfyldelse af den brudte pagt i Tredje Mosebog femogtyve og seksogtyve. De seksogfyre år mellem afslutningen af den første og den sidste harme repræsenterede samlingen af disse to riger til ét rige af åndeligt, moderne Israel i 1844. Samlingen af disse to nationer blev fremstillet ved de to kæppe, som Ezekiel føjede sammen, og de to kæppe, som enken i Sarepta samlede i fortællingen om Elias. Den 22. oktober 1844 blev de nordlige og sydlige rigers profetiske historie afsluttet, og derved gentog den historien om begyndelsen af disse to riger.

Jeroboam indførte et forfalsket gudsdyrkelsessystem i det nordlige kongerige for at forhindre sine undersåtter i at rejse til Juda og tilbede Gud i helligdommen i Jerusalem.

Og Jeroboam sagde i sit hjerte: Nu vil kongedømmet vende tilbage til Davids hus. Hvis dette folk drager op for at bringe offer i Herrens hus i Jerusalem, da vil dette folks hjerte atter vende sig til deres herre, Rehabeam, Judas konge, og de vil slå mig ihjel og vende tilbage til Rehabeam, Judas konge. Derfor holdt kongen råd og lavede to guldkalve, og han sagde til dem: Det er for meget for jer at drage op til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte dig op fra Egyptens land. Og den ene opstillede han i Betel, og den anden satte han i Dan. Og dette blev til synd; for folket drog hen for at tilbede foran den ene, helt til Dan. Og han gjorde et hus med offerhøje og indsatte præster blandt folkets ringeste, som ikke var af Levis sønner. Og Jeroboam indstiftede en fest i den ottende måned, på den femtende dag i måneden, lig den fest, som er i Juda, og han ofrede på alteret. Således gjorde han i Betel, idet han ofrede til de kalve, som han havde lavet; og han indsatte i Betel præsterne for offerhøjene, som han havde oprettet. Så ofrede han på det alter, som han havde lavet i Betel, på den femtende dag i den ottende måned, nemlig i den måned, som han havde udtænkt i sit eget hjerte; og han indstiftede en fest for Israels børn; og han ofrede på alteret og tændte røgelse. 1 Kong. 12:26–33.

Hans tilbedelsessystem var et forbillede på katolicismen (hedenskabet), for ligesom ved Arons oprør oprettede det et billede til og af dyret. De to kalvebilleder var lavet af guld, hvilket symboliserer Babylon. Billederne blev viet til Egyptens guder, som blev identificeret, sådan som Aron også havde identificeret dem, som „de guder, der havde ført dem op fra Egyptens land.” Han byggede to altre i to byer, som, når de betragtes sammen, repræsenterer foreningen af kirke (Betel) og stat (Dan). Altrene var efterligninger af det sande alter, som er Kristus, ligesom katolicismen hævder at være Kristi jordiske repræsentant. Han oprejste et fordærvet præsteskab, sådan som katolicismens præster er det. Han udvalgte en dag til sin gudstjeneste, som bevidst var forskellig fra dagene for nogen af Guds sande højtider, og således repræsenterede striden om den sande og den falske tilbedelsesdag.

Ved indvielsen af sit falske tilbedelsessystem sendte Gud en profet fra Juda for at irettesætte hans forfalskede tilbedelsessystem.

Og se, en gudsmand kom fra Juda til Betel ved Herrens ord; og Jeroboam stod ved alteret for at brænde røgelse. Og han råbte imod alteret ved Herrens ord og sagde: Alter, alter! Så siger Herren: Se, et barn skal fødes Davids hus, Josias ved navn; og på dig skal han ofre højenes præster, som brænder røgelse på dig, og menneskeknogler skal blive brændt på dig. Og samme dag gav han et tegn og sagde: Dette er det tegn, som Herren har talt: Se, alteret skal revne, og asken, som er på det, skal blive udgydt. 1 Kong 13,1–3.

Profeten fra Juda fremsagde en tredobbelt profeti, som identificerede den fremtidige fødsel af kong Josija. Han forudsagde, at Josija ville dræbe de ugudelige præster, som gjorde tjeneste ved det falske alter, og at Josija også ville brænde menneskeknogler på netop dette alter. Han gav også Jeroboam et tegn, idet han angav, at Jeroboams alter ville blive sprængt åbent, og at asken ville vælte ud. Alt dette blev opfyldt i overensstemmelse med Herrens ord, men da Jeroboam hørte profetens forkyndelse, blev han vred og søgte at tage sig af profeten, men Gud havde kontrollen.

Og det skete, da kong Jeroboam hørte den gudsmands ord, som havde råbt imod alteret i Betel, at han rakte sin hånd ud fra alteret og sagde: Grib ham! Og den hånd, som han havde rakt ud imod ham, visnede, så han ikke kunne trække den til sig igen. Alteret revnede også, og asken blev udgydt fra alteret, efter det tegn, som gudsmanden havde givet ved Herrens ord. 1 Kong. 13:4, 5.

Tegnet blev straks opfyldt, og Jeroboams hånd blev lammet.

Og kongen svarede og sagde til gudsmanden: Bønfald nu Herren din Guds åsyn, og bed for mig, at min hånd må blive givet mig tilbage igen. Og gudsmanden bønfaldt Herren, og kongens hånd blev givet ham tilbage igen og blev, som den havde været før. Og kongen sagde til gudsmanden: Kom hjem med mig og styrk dig, så vil jeg give dig en gave. Men gudsmanden sagde til kongen: Om du gav mig halvdelen af dit hus, ville jeg ikke gå ind med dig, og jeg ville hverken spise brød eller drikke vand på dette sted; for således blev det pålagt mig ved Herrens ord, som sagde: Du må ikke spise brød eller drikke vand og heller ikke vende tilbage ad den samme vej, som du kom. Så gik han en anden vej og vendte ikke tilbage ad den vej, han var kommet til Betel. 1 Kong 13:6–10.

Jesus illustrerer altid afslutningen på en ting med begyndelsen på en ting, og begyndelsen på de nordlige og sydlige riger i det bogstavelige gamle Israel ender i den historie, hvor de to stokke føjes sammen til én stok, som repræsenterer nationen det åndelige moderne Israel.

I den historie, hvor de to stokke blev forenet, blev en tretrins prøveproces indledt ved endens tid i 1798. Begge stokke (riger) blev samlet forud for Helligåndens udgydelse i Midnatsråbet. Ved den første skuffelse i foråret 1844 bestod protestanterne ikke prøveprocessen og blev katolicismens døtre og gentog således indvielsen af et falsk tilbedelsessystem, sådan som det var blevet forbilledliggjort ved Jeroboam.

Den protestantiske reformation var et værk, som Gud udførte for at føre menigheden i ørkenen ud af den romerske kirkes overtro, traditioner og skikke. Siden Martin Luthers tid blev stadig flere sandheder åbenbaret, som identificerede Tyrus' skøge som intet andet end et hedensk tilbedelsessystem dækket af en falsk bekendelse til kristendommen. Det var Herrens hensigt at føre sit fangne folk ud af mørket, ligesom Han havde gjort, da Hans folk var slaver i Egypten. Han udfriede dem fra Egyptens trældom for at give dem sin lov. Protestantens nægtelse af at følge det tiltagende lys fra den kundskab, som blev åbenbaret i 1798, forhindrede dem i at erkende loven og Kristi sande helligdomstjeneste i 1844.

Deres forkastelse af domstimens budskab var ensbetydende med, at de blev døtre af den romerske kirke, og de oprejste derpå et falsk gudsdyrkelsessystem, som i Skrifterne identificeres som den falske profet (frafaldent protestantisme). De trofaste milleritter, som ved tro trådte ind i helligdommen den 22. oktober 1844, modtog den tredje engels lys og fremførte en irettesættelse af det falske gudsdyrkelsessystem, som bekender sig til at være protestantisk, samtidig med at det holder fast ved hedenskabets grundlæggende tradition, nemlig solens tilbedelse. Profeten fra Juda var et forbillede på millerittisk adventisme, idet han erkendte og frembar den tredje engels budskab, som kom den 22. oktober 1844.

Da profeten blev konfronteret med Jeroboams anmodning om at komme til hans hjem og styrke sig, fremførte han de specifikke anvisninger, som Herren havde givet ham. Den befaling blev også givet til den milleritiske adventisme. Befalingen lød, at de ikke måtte vende tilbage ad den vej, de var kommet, og den milleritiske adventisme var kommet ud fra de protestantiske kirkesamfund. De var blevet adskilt fra protestanterne ved den første skuffelse i foråret 1844, og Jeremias giver et eksempel på de identiske anvisninger, som var blevet givet til den judæiske profet.

Dine ord blev fundet, og jeg åd dem; og dit ord blev mig til hjertets fryd og glæde; thi jeg er kaldet ved dit navn, Herre, Hærskarers Gud. Jeg sad ikke i spotternes forsamling og frydede mig ikke; jeg sad alene på grund af din hånd; thi du har fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte vedvarende, og mit sår ulægeligt, så det ikke vil heles? Vil du virkelig være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Derfor siger Herren således: Hvis du vender om, vil jeg føre dig tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det kostelige fra det ringe, skal du være som min mund; de skal vende tilbage til dig, men du må ikke vende tilbage til dem. Og jeg vil gøre dig til en befæstet mur af bronze for dette folk; og de skal stride imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Og jeg vil udfri dig af de ugudeliges hånd, og jeg vil forløse dig af de grusomes hånd. Jeremias 15:16–21.

Ved opfyldelsen af tidsprofetien om det andet Ve den 11. august 1840 steg den mægtige engel i Åbenbaringen 10 ned med en lille bog åben i sin hånd, og Johannes fik befaling til at gå hen og tage bogen og æde den. Jeremias fremstiller dem, der på dette tidspunkt i historien åd den lille bog, og ordene var søde som honning, for de var hans "hjertes fryd og glæde". Men på grund af Guds "hånd" blev Jeremias "fyldt" "med harme"; han var "såret" og i "vedvarende smerte". På grund af Guds "hånd" antydede Jeremias, at Gud havde været "for" Jeremias "som en løgnagtig bæk" og som "vand, der svigter". Herren havde holdt sin "hånd" over en fejl i nogle af figurerne på

1843-diagrammet.

Jeremias repræsenterer milleritternes første skuffelse, da Habakkuks syn tøvede. For dem, som repræsenteres ved Jeremias, syntes det, som om budskabet, der fremstilles som „regn“, havde slået fejl. Men Habakkuk havde sagt: „For synet gælder endnu den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det; for det skal visselig komme, det skal ikke udeblive.“ Jeremias havde ment, at Gud løj, og at budskabet (regnen) havde slået fejl, men det havde kun tøvet.

Derpå gav Gud Jeremias denne befaling: »Hvis du vender tilbage, vil jeg lade dig komme tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det kostelige fra det ringe, skal du være som min mund; lad dem vende tilbage til dig, men du må ikke vende tilbage til dem.« Efter skuffelsen repræsenterede Jeremias Guds folk, som måtte vende tilbage til tjenesten for Herren og ryste den modløshed af sig, som var blevet frembragt, da det så ud til, at budskabet havde slået fejl. Hvis Jeremias ville opfylde de fastsatte betingelser, ville Gud tillade ham at være Hans talsmand.

Vigtigere for vort studium på nuværende tidspunkt er det, som Gud sagde til Jeremias angående „spotternes forsamling“, der „frydede sig“ over hans skuffelse. Han sagde til Jeremias, at spotterne kunne vende tilbage til Jeremias, men han måtte aldrig vende tilbage til dem. Jeremias repræsenterede dem, der stod imod protestanterne, som netop havde valgt at vende tilbage til katolicismens skød og blev Babylons døtre, Ba’als og Astartes falske profeter. Jeremias repræsenterede den judæiske profet, som på det samme punkt på den profetiske linje havde irretesat Jeroboams falske gudsdyrkelsessystem ved begyndelsen af det nordlige rige og således foregreb indførelsen af et falsk gudsdyrkelsessystem, som var et billede på katolicismen ved afslutningen af det nordlige riges historie. Profeten sagde til Jeroboam, da Jeroboam tilbød at indgå en alliance, at han ikke måtte spise, drikke eller vende tilbage ad den vej, han var kommet.

Og kongen sagde til gudsmanden: Kom hjem med mig og styrk dig, så vil jeg give dig en gave. Men gudsmanden sagde til kongen: Om du gav mig halvdelen af dit hus, ville jeg ikke gå ind med dig; heller ikke vil jeg spise brød eller drikke vand på dette sted. For således blev det pålagt mig ved Herrens ord, idet han sagde: Du må ikke spise brød eller drikke vand, og du må ikke vende tilbage ad den samme vej, som du kom. 1 Kong 13:7–9.

Judas profets udtryksform stemmer overens med de falske profeter for Ba’al og Ashtorets virke i fortællingen om Elias. Naturligvis er milleritternes historie også Elias’ historie, for Miller var Elias. I fortællingen om Elias udførte Ba’als og Ashtorets profeter en bedragerets dans, som blev afsløret som dårskab, da ild kom ned fra Gud og fortærede Elias’ offer og således foregreb Helligåndens udgydelse i Midnatsråbet i milleritternes historie. Konfrontationen i denne historie repræsenterede den anden Elias’ konfrontation, nemlig Johannes Døberens, under bedragerets dans, som blev udført af Herodias’ datter (Salome). Herodias blev forbilledliggjort ved Jezabel, og Jezabel er et symbol på den katolske kirke.

I 1844 blev de protestantiske kirker til Salome, Herodias’ (Jezebels) datter. I bedragerets dans havde Herodes lovet halvdelen af sit rige, og det gjorde han på sin fødselsdag, hvorved han således foregriber de sidste dage, når de ti konger, som er forbilledliggjort ved Akab (kongen over de ti

nordlige kongeriger), bliver enige om at give deres rige til pavedømmet (Jezebel). At give »halvdelen af dit rige« er et symbol på et forbund, og profeten fra Judæa meddelte tydeligt Jeroboam, at han aldrig ville indgå en alliance med den frafaldne konge eller støtte hans forfalskede gudsdyrkelsessystem.

Det var også det, Herren sagde til Jeremias, da Han sagde, at “spotternes forsamling” (frafaldent protestantisme) kan vende tilbage til Jeremias, men Jeremias må aldrig vende tilbage til dem eller vende tilbage ad den vej, han kom. Men den judæiske profet gjorde netop dette, for han blev bedraget af en falsk og løgnagtig profet, før han vendte tilbage til Judæa—før han fuldførte det værk, han havde fået.

Der boede nu en gammel profet i Betel; og hans sønner kom og fortalte ham alle de gerninger, som gudsmanden den dag havde gjort i Betel; også de ord, som han havde talt til kongen, fortalte de deres fader. Og deres fader sagde til dem: Hvilken vej gik han? For hans sønner havde set, hvilken vej gudsmanden var gået, han som kom fra Juda. Og han sagde til sine sønner: Sadl æslet for mig. Så sadlede de æslet for ham; og han red derpå, og drog efter gudsmanden og fandt ham siddende under en eg; og han sagde til ham: Er du den gudsmand, som kom fra Juda? Og han sagde: Det er jeg. Da sagde han til ham: Kom hjem med mig og spis brød. Men han sagde: Jeg kan ikke vende tilbage med dig eller gå ind med dig; jeg vil heller ikke spise brød eller drikke vand med dig på dette sted; thi det blev sagt til mig ved Herrens ord: Du må ikke spise brød eller drikke vand dér og heller ikke vende tilbage ad den vej, du kom. Da sagde han til ham: Også jeg er profet ligesom du; og en engel talte til mig ved Herrens ord og sagde: Bring ham med dig tilbage til dit hus, så han kan spise brød og drikke vand. Men han løj for ham. Så gik han tilbage med ham og spiste brød i hans hus og drak vand. Og det skete, mens de sad ved bordet, at Herrens ord kom til den profet, som havde ført ham tilbage; og han råbte til den gudsmand, som var kommet fra Juda, og sagde: Så siger Herren: Fordi du har været genstridig mod Herrens mund og ikke har holdt det bud, som Herren din Gud bød dig, men er vendt tilbage og har spist brød og drukket vand på det sted, om hvilket Herren sagde til dig: Spis ikke brød og drik ikke vand; da skal dit lig ikke komme i dine fædres grav.

Og det skete, efter at han havde spist brød og drukket, at han sadlede æslet for ham, det vil sige for den profet, som han havde ført tilbage. Og da han var draget bort, mødte en løve ham på vejen og dræbte ham; og hans lig lå kastet på vejen, og æslet stod ved siden af det, og løven stod også ved liget. Og se, mænd kom forbi og så liget ligge kastet på vejen og løven stå ved liget; og de kom og fortalte det i den by, hvor den gamle profet boede. Da profeten, som havde ført ham tilbage fra vejen, hørte det, sagde han: Det er den gudsmand, som var ulydig mod Herrens ord; derfor har Herren overgivet ham til løven, som har sønderrevet ham og dræbt ham, efter Herrens ord, som han havde talt til ham. Og han talte til sine sønner og sagde: Sadel æslet for mig. Og de sadlede det. Og han gik hen og fandt hans lig liggende kastet på vejen, og æslet og løven stod ved liget; løven havde ikke ædt liget og heller ikke sønderrevet æslet. Og profeten tog gudsmandens lig op og lagde det på æslet og bragte det tilbage; og den gamle profet kom til byen for at sørge over ham og begrave ham. Og han lagde hans lig i sin egen grav; og de holdt klage over ham og sagde: Ak, min broder! Og det skete, efter at han havde begravet ham, at han talte til sine sønner og sagde: Når jeg er død, skal I begrave mig i den

grav, hvori gudsmanden er begravet; læg mine ben ved siden af hans ben. For det ord, som han udråbte ved Herrens ord imod alteret i Betel og imod alle offerhøjenes huse, som er i Samarias byer, skal visselig gå i opfyldelse. 1 Kong 13,11–32.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

”Når Guds kraft vidner om, hvad der er sandhed, skal den sandhed stå fast for evigt som sandheden. Ingen efterfølgende antagelser, som strider imod det lys, Gud har givet, må gives plads. Mennesker vil fremstå med fortolkninger af Skriften, som for dem er sandhed, men som ikke er sandhed. Sandheden for denne tid har Gud givet os som en grundvold for vor tro. Han selv har lært os, hvad der er sandhed. Én vil stå frem, og endnu en anden, med nyt lys, som modsiger det lys, Gud har givet under tilkendegivelsen af sin Helligånd. Der er endnu nogle få i live, som gennemgik den erfaring, der blev vundet ved grundlæggelsen af denne sandhed. Gud har i nåde sparet deres liv, for at de igen og igen, indtil deres livs afslutning, skal gentage den erfaring, som de gennemlevede, ligesom apostlen Johannes gjorde det helt til slutningen af sit liv. Og de fanebærere, som er faldet i døden, skal tale gennem genoptrykket af deres skrifter. Jeg er blevet undervist om, at deres røster således skal høres. De skal aflægge deres vidnesbyrd om, hvad der udgør sandheden for denne tid.

„Vi skal ikke modtage ordene fra dem, der kommer med et budskab, som modsiger de særlige punkter i vor tro. De samler en mængde skriftsteder sammen og lægger dem op som bevis omkring deres hævdede teorier. Dette er blevet gjort igen og igen i løbet af de sidste halvtreds år. Og selv om Skrifterne er Guds ord og skal æres, er anvendelsen af dem, hvis en sådan anvendelse flytter én søjle fra det fundament, som Gud har opretholdt i disse halvtreds år, en stor vildfarelse. Den, der gør en sådan anvendelse, kender ikke til den vidunderlige manifestation af Helligånden, som gav kraft og styrke til de tidligere budskaber, der er kommet til Guds folk.”

„Ældste G's beviser er ikke pålidelige. Hvis de blev antaget, ville de ødelægge Guds folks tro på den sandhed, som har gjort os til det, vi er.

»Vi må være besluttede i denne sag; for de punkter, som han ved Skriften søger at bevise, er ikke holdbare. De beviser ikke, at Guds folks tidligere erfaring var en vildfarelse. Vi havde sandheden; vi blev ledet af Guds engle. Det var under Helligåndens ledelse, at fremstillingen af helligdomsspørgsmålet blev givet. Det vidner om veltalenhed, når enhver tier stille med hensyn til de træk ved vor tro, hvori de ingen del har haft. Gud modsiger aldrig sig selv. Skriftbeviser misanvendes, hvis de tvinges til at vidne om det, som ikke er sandt. Endnu én og atter en anden vil fremstå og indføre formodet stort lys og fremsætte deres påstande. Men vi holder fast ved de gamle landemærker. [1 Johannes 1,1–10 citeret.]«

„Jeg er blevet pålagt at sige, at vi kan bruge disse ord som passende for denne tid, for tiden er kommet, da synd må kaldes ved sit rette navn. Vi bliver hindret i vort arbejde af mænd, som ikke er omvendte, og som søger deres egen ære. De ønsker at blive anset for at være ophavsmænd til nye teorier, som de fremfører under påstand om, at de er sandhed. Men hvis disse teorier bliver modtaget, vil de føre til en fornægtelse af den sandhed, som Gud i de sidste halvtreds år har givet sit folk og stadfæstet ved Helligåndens bevisførelse.“ Selected Messages,

bog 1, 161.